

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Eidem. 339.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

Eidem. 339.

Si ea in te prænotio est, ut, quæ extremo iudicio seruantur, tibi explorata sint, non abs te ante iudicium homines condemnas, ut qui inani opinione tua, quid in peccatoribus cõditum sit, compertum habeas. Sin autem naturæ libenter peccantis, ut homo, pars quædam es, atque ad examen omninò venturum te esse expectas, ut vitæ actæ rationes à te exigantur, Dei iudicium ne præripe: atque id potius stude, ut eos, qui peccant, ad penitentiam voces, quam ut ad desperationem impellas.

Aquila. 340.

Præparci atque à largitione abhorrentes animi, eorumque supplicia ad emendationem nostram literarum monumentis mandata sunt: ut illorum imitationem & exemplum fugiamus, cruciatúsque haudquaquã experiamur. Quapropter, si opes amamus, ac de hominibus bene mereri negligimus, ex diuinis literis huiusmodi hominẽ diuturno igni torreri cognouim⁹.

Eusebio Episcopo. 341.

Cautè scilicet Euangelica hæc dogmata accipe, quibus istud imperatur, Sint lumbi vestri præcincti, & lucernæ ardentes in manibus vestris, (quæ nimirum hoc volunt, ut cupiditates & appetitiones nostræ vinciantur, ac mentes ad excubandum excitentur,) quippè qui & cupiditatibus flagres, & irascaris, & inuideas, & præposteris amoribus deditus sis, ac denique in omnibus tuis actionibus, sic te potius compares, ut vitam tuam diuinæ legi contrariã reddas. Vidè itaque, homo audacissimè, ne sublimè illam manum ante futurum supplicium experiaris, ob singularem improbitatis magnitudinem híc quoque pœnas pendens.

Seleuco. 342.

Animo atque affectu potius quàm verbis

Τῷ αὐτῷ. τλβ.

Εἰ μὴ ἔχεις ἕτως παρηγνώσεως, ὡς εἰδέναι τὰ τῆς χριστῆς τηρηθῆναι, ἐπιότως κατακρίνεις παρὰ χριστοῦ. καρδιογνώστης τις γεγονῶς ἐξ οἴσεως. εἰ δὲ καὶ σὺ τῆς φιλαμαρτημονοῦ φύσεως, ὡς ἄνθρωπος, ὑπάρχεις τίς μοῖρα, καὶ παρὰ ἐξέτασιν ἤξειν πάντως ἀειμένεις, λόγον εἰσπαρχθῆσόμενος, μὴ παρὰ ἄρπαξεν τιὸν κείσιν τῶν θεῶν παρὰ μετὰ γνώσιν μᾶλλον καλῶν, ἀλλὰ μὴ παρὰ ἀπίγνωσιν ὠθῶν τοὺς ἀμαρτάνοντας.

Ακύλα. τμ.

Αἱ ἀμετάδοτοι γινώμεναι, καὶ αἱ τῶν πτωχείαι, παρὰ σωφρονισμὸν ἡμῶν ἀνεγράψασιν, ἵνα τιὸν ἐκείνων μίμησιν φύγωμεν, καὶ τῶν πτωχῶν μὴ λάβωμεν. εἰ τοίγμυ τὸν πλεῖστον ἀγαπῶμεν, καὶ τὸ εὖ ποιῆν παρορῶμεν, ἐγνωμεν ὅτι τῆς θείας πικτικῆς τὸν τοῖστον μακρῶ πνεὺ πηγαυζόμενον.

Εὐσεβίῳ ὀπισκόπῳ. τμα.

Ἀσφαλῶς τὰ εὐαγγελικὰ παρὰ δέδεξαι δόγματα, εἴπωσαι ὑμῶν αἰσφύες περὶ ἐξασόμεναι, κελεύοντα. καὶ οἱ λύχνοι καί οἱ μύδροι. ἅσθ τῆς ὀπιθυμιῶν τὰς ὀρέξεις δέδεξαι, καὶ τὰς νόσας ἐξῆφθαι παρὰ ἐρηγήρσιν βέβληνται, ὀπιθυμῶν καὶ μνησιῶν καὶ ζηλιῶν, καὶ ἀτόπως ἐρῶν, καὶ πάντα μᾶλλον ποιῶν, ὅπως τιὸν σαυτῶ ἀνατροφήν ἀπίτροπον τῶν θεῶν ἀποτελέστας νόμῳ. καὶ παρὰ σε καὶ πάντολμῳ, μὴ τῆς ὑψηλῆς χειρὸς πειραθῆς παρὰ τῆς ἐκείθεν κολάσεως, καὶ ταῦτα καὶ κεί δι' ὑπερβολὴν κακίας πτωρῶμενος.

Σιλεῦκῳ. τμβ.

Ταπεινοφρόνει μᾶλλον, καὶ μὴ ταπεινο-